

hvordan de her skal forholde sig. Det kan vi saa udmærket overlade til dem selv at afgøre.

Det vil fremgaa af disse mine Udtalelser, at heller ikke til Gennemførelse af de sidste to Forslag, om en Hviledag i industrielle Virksomheder, kan vi fra vor Side yde vor Medvirken.

Reedtz-Thott: Det ærede Medlem Hr. Jønson var, tror jeg, smertelig berørt — maaske oven i Købet smertelig overrasket — af, at der ikke er flere Tilhørere til denne interessante Diskussion. Ja, jeg maa tilstaa, at ved at høre denne Diskussion er jeg ikke blevet forbavset. Men jeg var ogsaa forberedt paa, at jeg ikke vilde forbavses, for jeg vidste jo, at disse to Konventioner med tilhørende Lovforslag har været behandlet i Rigsdagen og udenfor Rigsdagen saa grundigt og saa mange Gange, at der vistnok vanskeligt kan siges noget nyt om dem. Men selv om jeg ud fra disse Betragtninger og ud fra den Opfordring, det høje Ting i øvrigt i sit Udseende giver, skal søge at fatte mig saa kort som muligt, er der dog visse Ting, man, selv om det bliver Gentagelse, er nødt til at bemærke.

Der er blevet sagt angaaende begge Lovforslagene, at det var jo højst besynderligt, at man stillede sig saa uvenligt overfor disse Foreteelser; da jo dog baade den daværende Regerings Repræsentanter, Arbejdsgivernes Repræsentanter og naturligvis ogsaa Arbejdernes Repræsentanter, i sin Tid i Washington havde anbefalet dem — det gælder naturligvis specielt 8 Timers Arbejdsdagen, som jo i det hele taget er det vigtigste af disse Forslag —, maatte man stadig med sin Underskrift være bundet til at anbefale dem. For det første har jo nu Regeringens Repræsentanters Underskrift, selv om den naturligvis indeholder en vis Forpligtelse, selv paa det givne Tidspunkt ikke den Betydning, at Regeringen som saadan forpligter sig til at tiltræde, men kun til at forelægge Forslag, og dette har jo den forrige Regering ogsaa gjort. Men dernæst vil jeg dog fremhæve nogle efter min Mening væsentlige Omstændigheder ved denne Washington-Konference.

For det første er det nu 6 Aar siden, og der skete jo mangt og meget den Gang baade paa Konferencer og i Landene hvert for sig, som man vistnok nu fortryder, men som man gik med til under Indtrykket af, at dette havde man Raad til; men det har jo vist sig paa mange forskellige Omraader, at Ting, som man den Gang troede,

man havde Raad til, har man ikke mere Raad til. Og dernæst — og derpaa lægger jeg en overmaade stor Vægt — havde man jo tænkt sig, at naar alle de førende Lande, alle de Lande, hvis Konkurrence man kunde frygte, gik med til 8 Timers Arbejdsdagen, var det jo muligt, at vi ogsaa kunde. Og at dette — jeg skal senere komme tilbage til det Spørgsmaal — har været Forudsætningen ikke alene for vort Vedkommende, men for alle de paagældende Regeringers Repræsentanter, som har underskrevet, har vi senere faaet mangfoldige Beviser paa, vi har set, hvordan det ene Land tøver og undskylder sig af Hensyn til det andet Land, der endnu ikke har foretaget dette Skridt.

Med Hensyn til Lovforslaget om den egentlige Hviledag, som det ærede Medlem Hr. Jønson beskæftigede sig med, skal jeg nøjes med at sige, at jeg finder, at det er en ganske overflødig Foranstaltning. Vi har igennem vor Lovgivning grebet ind paa alle de Omraader, hvor vi mente, at Arbejde om Søndagen var skadeligt og en Hviledag var nødvendig. Hvis Lovforslaget saa endda holdt sig til Konventionen, kunde jeg maaske nøjes med at sige, at det var overflødigt, men da det endogsaa gaar videre end Konventionen, bl. a. med Hensyn til Kompensationsarbejde og Bødebestemmelser, maa jeg karakterisere det som et oven i Købet skadeligt Forslag, som vort Parti under ingen Omstændigheder kan gaa med til i den Form, det nu har.

Jeg kan til yderligere Belysning af, hvorledes man har set paa dette Lovforslag, næsten nøjes med at holde mig til enkelte Udtalelser i Socialraadets Betænkning. Der vil maaske være ærede Medlemmer, som mener, at jeg nu vil begynde at læse Arbejdsgivernes Bemærkninger op, men det turde maaske være overflødigt, dem kan jeg naturligvis sanktionere. Men jeg skal holde mig til enkelte Udtalelser af et Medlem, nu afdøde Gustav Philipsen, som skriver — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere et Par Ord — at „Udkastets §§ 2 og 4 aabner Mulighed for Dispensationer. Politiet kan give Tilladelse til uopsættelige Reparationer . . . og Indenrigsministeriet kan efter Samraad med Fagorganisationer og indhentet Erklæring fra Socialraadet tilstede fuldstændige eller delvise Undtagelser fra Hovedregelen, tilsyneladende ganske som ved egentlige industrielle Virksomheder“ — det er Transportvæsenet, det her drejer sig om. — „Men dette er en ganske ufyldstgørende Ordning“. Og Hr. Philipsen ender med at sige: „For mig er Valget ikke tvivl-